

Бунтовнишки пѣсни сега пѣхътъ варжджа и бабитѣ... Тукъ сж дошле съ плѣнь и пожаръ да оправихъ свѣтътъ! Едни да събиратъ, като мравки, прѣзъ цѣлия си животъ, да просихъ, да трупатъ, да пълнихъ, а други — да правихъ прахъ и пепель... И да сж хора! Сополковци сѣ... и наша Рада! Света Богородице, утрѣ ще стане и тя втора Христина, да прибира комити и да се гаврихъ съ неж и циганитѣ... На, и завчера какви гнусотии сж се пѣли на театротъ; турцитѣ спихъ ли, джанжмъ!...

— Азъ се карахъ злѣ съ Огнянова и рѣшихъ веке да го съсишж, каза Стефчовъ сърдито... но, като смисли, че е неумѣстно да се довѣрива на бѣбривата калугерица, той прибави:

— Сиречь, полицията ще прави и ще струва... Само, госпожо, мълчание.

— Та ти баримъ ме знаешъ...

— Знамъ, за това казвамъ: мълчание.

Въ това врѣме се чухж стжпки на пруста. Стефчовъ погледнж изъ прозореца и каза радостно:

— Мердевенджиевъ иде! Е? попита той псалта, който влѣзе бързишката.

— Мишката въ клопката, издума Мердевенджиевъ, като си развиваше шалтътъ отъ врата.

— Какъ? показа ли знакъ?

— Прѣблѣднѣ, прѣзеленѣ, притрепера... Той е!

— А какво каза?

— Поиска ми да го чете у себе... Това прѣвъ пхъ става, до сега той го прѣзираше, както прѣзираше и мене...

Стефчовъ станж правъ и исплѣска съ ржцѣ.

— Какво? питаше го Хаджи Ровоама въ недоумѣние.

— И той се не сѣти за примката? питаше Стефчовъ.

— Ни най-малко... Азъ се приструвахъ, че четѣхъ и че нищо не виждамъ, и всичко видѣхъ: мечката спи, ама ухото ѝ шава... допълни гордо Мердевенджиевъ.